

บทที่ 1

คลื่นที่ซัดกระทบเรือดึงความสนใจจากหญิงสาวที่นั่งเหม่ออยู่เพียงลำพังได้ไม่มากนัก เพราะเรื่องที่กระทบเข้าสู่ใจเธอมีมากกว่าเมื่อเวลาเพียงเดือนเดียวเกิดความเปลี่ยนแปลงกับชีวิตของเธอมากมาย เริ่มจากการเสียชีวิตอย่างกะทันหันของผู้เป็นย่า ก่อนบ้านที่เธออาศัยมาตั้งแต่เกิดจะถูกพี่ชายต่างแม่ยึดไปเปิดเป็นบริษัท ขณะที่เธอต้องย้ายมาอยู่กับพ่อในฐานะลูกสาวของเมียหย่อย

แม้ชีวิตตอนที่เคยอยู่กับผู้เป็นย่าจะไร้อิสรภาพ หากเธอก็มีความเป็นอยู่สุขสบายอย่างหลานสาวคนเดียวที่ย่าเป็นผู้เลี้ยงดู ผิดกับชีวิตที่ต้องอยู่ภายใต้อำนาจของลุงรัตนผู้เป็นแม่เลี้ยงที่เธอได้แต่ก้มหน้าทำงานตามที่อีกฝ่ายสั่ง ก่อนความเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นอีกครั้งเมื่อผู้เป็นพ่อสั่งให้เธอแต่งงานกับชายหนุ่มคนหนึ่ง และต้องเก็บเสื้อผ้าไปเตรียมตัวสำหรับการเป็นเจ้าสาว โดยมีผู้ใหญ่ของฝ่ายชายเป็นคนจัดเตรียมทุกอย่างไว้ให้ เมื่อไม่อาจดำเนินชีวิตได้อย่างที่ใจต้องการ เธอจึงต้องยอมทำตามที่พ่อสั่งอย่างไม่มีทางเลือก

หันหน้าหันไปมองเจ้าของร่างสูงสง่าที่ยืนอยู่กับเหล่าฯ ของเขาที่

ส่วนของหัวเรือ แม้จะมองเห็นหน้าไม่ชัดนักเพราะแว่นกันแดดที่สวมอยู่ หากโบหน้าเครื่องขีมิปราศจากรอยยิ้มก็ทำให้เธอนึกหัวนอยุ่ไม่น้อย หลายครั้งที่เขาหันมามองเธอก่อนจะหันกลับไปมองทะเลอีกครั้งโดยไม่พูดอะไร ทำให้เธอยิ่งสงสัยว่าการเตรียมตัวสำหรับเป็นเจ้าของนั้น คืออะไรกันแน่ และเรือที่นั่นอยู่ี่กำลังจะพาเธอไปที่ไหน

หญิงสาวรีบลุกขึ้นจากที่นั่งเมื่อเรือยนต์ที่โดยสารมาจอดที่ท่าเทียบบนเกาะแห่งหนึ่ง ขณะที่ชายหนุ่มกระโดดขึ้นจากเรืออย่างรวดเร็วแล้วเลิกปีกหมวกด้านหน้าขึ้นเล็กน้อยเพื่อเงยหน้ามองท้องฟ้ากระจ่างในันกลางฤดูฝน ก่อนจะหันไปคุยกับเลขาฯ คนเดิมของเขา ขณะที่เธอก้าวขึ้นฝั่งอย่างทุลักทุเลตามประกาศน่วยน้ำไม่เป็นที่กลัวจะตกน้ำ หันไปมองชายหนุ่มก็ไม่เห็นว่าเขามีที่ท่าจะเข้ามาช่วย เธอจึงต้องลากกระเป๋าเดินตามไปด้วยตัวเอง

ชายหนุ่มละลายตาจากหญิงสาวร่างเล็กบางอย่างหมดหวัง เมื่อเห็นว่าเธอขึ้นมาบนฝั่งได้อย่างปลอดภัยดีแล้ว ส่วนคนงานคนอื่นๆ ก็กำลังขนของที่เตรียมมาด้วยขึ้นตามมา เขาหันกลับไปสบตาเลขาฯ ที่ถามคำถามเดิมอีกครั้งราวกับไม่แน่ใจขึ้นมาแทน

"ตกลงจะไม่ให้มีคนอื่นอยู่ด้วยจริงๆ เหนอครับ" พิทักษ์ถามอย่างเป็นห่วงเจ้านาย

"ไม่จำเป็น เดี่ยวพอเรียบร้อยแล้ว คุณกับพวกคนงานก็นั่งเรือกลับไปได้เลย ยังไงก็ต้องมีคนงานขับเรือมาที่นั่นทุกวันอยู่แล้ว ถ้ามีอะไรผมจะฝากคนงานไปบอกเอง" กวินภัทรตอบพลางยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา

"ถ้าอย่างนั้นผมจะเองงานที่บริษัทมาให้ดูที่นี่นะครับ"

"คอยดูแลทุกอย่างให้ดีด้วยละ อย่าให้มีอะไรผิดพลาด" ผู้เป็นนายกำชับอีกครั้งก่อนจะสั่งว่า "เออละ กลับไปได้แล้ว ผมจะได้เริ่มงานสักที" เขาสั่งแล้วโบกมือให้ไปได้ ไม่นานเรือสีขาวลำที่นั่นมาพร้อมด้วย

พิทักษ์และคนงานทั้งหมดก็เล่นออกจากฝั่งไป

หนักิซามองตามเรือยนต์ลำนั้นไป ก่อนจะรีบวิ่งเข้าไปหาชายหนุ่มที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวด้วยแววตาตื่นๆ

"ทำไมคนอื่นไปกันหมดเลยล่ะคะ"

"ก็เราจะอยู่กันสองคนแล้วจะให้คนอื่นอยู่ด้วยทำไม" เขากอดอกถามกลับอย่างไม่ยี่หระกับท่าทางของหญิงสาว

"อยู่กันสองคน?"

"ใช่ ผมไม่ได้บอกคุณหรือ" ชายหนุ่มตอบทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าเขาไม่ได้บอกเธอแน่ๆ

"ไม่ได้บอกค่ะ" หญิงสาวได้กลับทันควันเช่นกัน เธอเพิ่งรู้ตอนนี้เองว่าคนที่จะอบรมเธอก่อนเป็นเจ้าสาวก็คือว่าที่เจ้าบ่าวของเธอเอง

"งั้นก็ช่างเถอะ เพราะคุณเองก็เลือกไม่ได้นี่นะ"

หญิงสาวชะงักไป เพราะนั่นคือความจริงที่เธอต้องยอมรับเช่นกัน คนที่ถือไฟเหนือกว่ายิ้มนิดๆ เมื่อเห็นเธอวิ่งไปอย่างยอมจำนน เป็นรอยยิ้มที่เธอดูไม่ออกว่าเป็นการดูถูกเหยียดหยาม หรืออะไรกันแน่ ทว่าทันทีที่เขาเริ่มออกเดิน เธอก็ต้องรีบลากกระเป๋าเดินตามไปอย่างรวดเร็ว และชายหนุ่มที่เดินนำหน้าลิวๆ ไปนั้นก็ไม่มีทีท่าว่าจะช่วยอะไรเธอแม้แต่น้อย

บนเกาะแห่งนี้นอกจากเสียงของธรรมชาติแล้วถือว่าเงียบสงบ สัมกับเป็นเกาะส่วนตัว และเธอไม่พบใครอื่นอีกเลยนอกจากผู้เป็นเจ้าของเกาะ ความหวาดหวั่นกับสถานการณ์ข้างหน้าของตนเองทำให้หญิงสาวไม่มีกำลังใจชื่นชมธรรมชาติเท่าไรนัก ทั้งที่มองเห็นต้นไม้ร่มรื่นเขียวชอุ่มและยังมีนกบางชนิดที่เธอมั่นใจว่าไม่มีทางได้เห็นตอนอยู่ในเมืองแน่นอน หญิงสาวปาดเหงื่อบนใบหน้าเป็นครั้งสุดท้ายเมื่อเดินมาถึงได้พบบ้านขนาดใหญ่หลังหนึ่งซึ่งตั้งตระหง่านอยู่เหนือบันไดหินที่สูงขึ้นไป

กวิณภัทรฆ่าเวลาด้วยการอ่านหนังสือรออยู่ครู่หนึ่ง หญิงสาวก็แยกกระเป๋าไต่บันไดขึ้นมาได้สำเร็จ เขายกนาฬิกาขึ้นดูก่อนจะขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าเธอใช้เวลาเกือบห้านาที ซึ่งสำหรับเขาถือว่านานเกินไป

"คุณชื่ออะไรนะ" เขาถามหญิงสาวที่ยืนหอบอยู่ตรงหน้า

"นนทิดาค่ะ"

"อะไรนะ นนนทิดาเธอ" ชายหนุ่มถามซ้ำเพราะฟังไม่ถนัดนัก

"ซาคะ ไม่ใช่ดา"

"เรียกยาก แล้วชื่อเล่นล่ะ"

"หงส์ค่ะ"

ชายหนุ่มกวาดตามองคนตรงหน้าอีกครั้งจนทั่วตัว หญิงสาวตัวเล็ก รูปร่างบอบบาง ส่วนสูงของเธอได้แค่ไหล่ของเขาเท่านั้น ผมยาวหยักเป็นลอนนุ่มมัดไว้ง่ายๆ ที่ด้านหลัง สวมเสื้อสีขาวกับกระโปรงสีฟ้าลายจุด มองดูเหมือนคุณหนูผู้บอบบางมากกว่านางหงส์แสนสง่า

"เออละ คุณเอากระเป๋าเสื้อผ้าไปเก็บในห้องเถอะ" เขาบอกแล้วยกนาฬิกาขึ้นดูอีกครั้ง "ผมให้เวลาลิบนาที แล้วออกมานะ"

"แล้ว... จะให้อยู่ห้องไหนคะ" นนนทิดามองเข้าไปในบ้านอย่างไม่แน่ใจ หากก็นึกโล่งใจไปพร้อมกันที่ไม่ต้องนอนห้องเดียวกับเขา

"ห้องไหนก็ได้ คุณเลือกเอาเองแล้วกัน" ชายหนุ่มตอบแล้วเดินนำเข้าบ้านไปก่อน โดยไม่สนใจหญิงสาวที่ยังยืนงอแงอยู่ด้านหลัง

กวิณภัทรเปิดประตูเข้ามาในห้องหนึ่ง เขาจำได้ว่ามาที่นี่ครั้งล่าสุดก็สมัยเรียนมหาวิทยาลัยที่พาเพื่อนๆ มาพักผ่อนกัน เพราะเกาะนี้เป็นที่ดินของครอบครัว ปู่ของเขาเคยมาปลูกบ้านเอาไว้ซึ่งก็คือหลังนี้ หลังคุณปู่เสียชีวิตเกาะนี้จึงถูกทิ้งร้างอยู่หลายปี พ่อของเขาได้กลับมาซ่อมแซมไว้สำหรับพักผ่อนส่วนตัวหรือต้อนรับเพื่อนๆ ให้มาเที่ยวกัน และพี่ชายฝาแฝดของเขาก็เป็นคนเสนอให้เขามาอยู่ที่นี้พร้อมกับว่าที่

พี่สะใภ้ เพื่อแลกเปลี่ยนกับเงินไขบางอย่าง

‘ทำไมพี่ภพไม่เห็นด้วยกับโปรเจกต์ใหม่ของผม’ กวินภัทร บุกเข้าไปถามพี่ชายฝาแฝดที่ห้องทำงานทันที หลังจากรู้ว่าโปรเจกต์ของเขา กำลังจะถูกแซ่แข่ง และถึงจะเกิดตามหลังพี่ชายเพียงไม่นาน เขาก็ถูกพ่อแม่สอนมาตลอดให้เรียกอีกฝ่ายว่าพี่ทุกคำ ทั้งที่สนิทกันเหมือนเพื่อนมากกว่า

‘แต่มันใช้เงินลงทุนไม่น้อยเลยนะ’

‘แล้วยังไง ในเมื่อผมใช้เงินในบริษัทของตัวเอง บริษัทเรามีความมั่นคงพอที่จะดำเนินกิจการต่อไปเองได้ แต่พอเริ่มจะทำอะไร กลับต้องถามความเห็นชอบจากบริษัทแม่ก่อน แล้วแบบนี้งานทุกอย่างจะคล่องตัวได้ยังไง’ กวินภัทรค้านเพราะเขาได้รับมอบหมายจากพ่อให้มาดูแลกิจการน้ำดื่มได้ปีกว่าแล้ว แต่ทั้งที่เป็นกรรมการผู้จัดการใหญ่ เขากลับไม่สามารถบริหารงานได้เองอย่างที่ต้องการ

‘แต่อย่าลืมนะว่าเงินลงทุนก้อนแรกมาจากบริษัทแม่ทั้งหมด บางทีเราก็ต้องฟังเสียงคณะกรรมการคนอื่นบ้าง แต่พี่เห็นด้วยกับโปรเจกต์ของนายนะ’

‘แปลว่าพี่ภพมีทางช่วยผมได้ใช่ไหม’

กวินภพนิ่งคิดอย่างใจเย็น และก่อนที่คนใจร้อนจะทนไม่ไหว เขาก็เอ่ยขึ้นก่อนว่า ‘เอาอย่างนี้ ถ้าอยากให้พี่ช่วย นายก็ต้องช่วยพี่เหมือนกัน ตกกลางไหม’

‘ช่วยอะไร’ คนเป็นน้องถามพลางเลื่อนเก้าอี้แล้วนั่งลง

‘แม่จะให้พี่แต่งงานกับผู้หญิงคนนี้’ กวินภพตอบพลางส่งแฟ้มหนึ่งให้น้องชายดู ‘ผู้หญิงในแฟ้มนั้นคือลูกสาวคนเดียวของคุณปราโมทย์ แม่อยากให้เราแต่งงานกับเธอเพื่อเพิ่มความมั่นคงให้บริษัทของเรา’

‘แต่ที่ผมรู้มาคุณปราโมทย์มีแต่ลูกชายนี่ แล้วลูกสาวคนนี้โผล่มาจากไหน’ กวินภัทรปิดแฟ้มตรงหน้าลง เขาดูแต่รูปและแทบไม่ได้

อ่านรายละเอียดอะไรด้วยซ้ำ หากก็ไม่นึกแปลกใจเท่าไรนัก เพราะ นายปราโมทย์คือผู้ถือหุ้นใหญ่รายหนึ่งของบริษัท แต่ที่ประหลาดใจคือทำไมพี่ชายเขาถึงยอมมากกว่า

‘เธอเป็นลูกเมียหย่อนนะ แม่ของคุณปราโมทย์รับเด็กกำพร้ามาเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรม แม่ของเธอเลยมีศักดิ์เป็นน้องสาวบุญธรรมของคุณปราโมทย์ ทั้งคู่แอบลักลอบได้เสียกันทั้งที่คุณปราโมทย์แต่งงานแล้ว พอมีลูก แม่ของคุณปราโมทย์เลยรับเด็กไปเลี้ยงเอง แต่ตอนนี้ทั้งแม่ของเธอและแม่ของคุณปราโมทย์เสียไปแล้วทั้งคู่ ทางคุณปราโมทย์เองก็ต้องการเป็นทองแผ่นเดียวกับเรา ภารยาถึงได้ยอมให้เปิดตัวลูกสาวคนนี้ได้’

‘แปลว่าพี่จะต้องแต่งงานกับเธอจริงๆ แล้วมันดีล่ะ’ เขาถาม ทั้งที่รู้สึกโล่งใจขึ้นมาแวบหนึ่ง เพราะทั้งเขาและพี่ชายต่างตกหลุมรักผู้หญิงคนเดียวกัน ในวันที่ทั้งคู่ได้เจอเธอพร้อมกันที่สนามขี่ม้า มินตรา...ผู้หญิงคนเดียวที่ความบ้าแข่งพวกเขาไปอย่างหน้าตาเฉย ทำให้เขาประทับใจเธอตั้งแต่แรกพบ หากเมื่อได้รู้จักกันเธอก็กลับไปได้ดีกับพี่ชายเขามากกว่า เขาจึงเป็นได้แค่น้องชายของคนที่เขาชอบ

‘ทำไงได้ล่ะ ยังไงธุรกิจก็ต้องมาก่อน’ กวินภทตอบพลางทอดถอนใจ

‘แล้วพี่จะให้ผมช่วยอะไร’ เขาถามอย่างแปลกใจ และดูอีกฝ่ายจะตัดใจได้ง่ายกว่าที่คิด

‘นายก็รู้ว่าพี่งานยุ่งแค่ไหน พี่ไม่มีเวลาไปทำความรู้จักกับผู้หญิงคนนั้นหรอก แต่เท่าที่ดูทั้งนิสัยและความชอบของเธอไปคนละทางกับพี่เลย ดังนั้นสิ่งที่พี่ต้องการก็คือให้นายไปใช้เวลากับเธอในชื่อของพี่แล้วทำให้เธอรู้ว่าควรจะปรับตัวเข้าหาพี่ได้ยังไง’

‘ผมเนี่ยนะ?’ เขาขี้นิ้วเข้าหาตัวเองและรีบปฏิเสธลั่นอยู่ในใจ เพราะเขาไม่มีเวลาจะมาทำเรื่องแบบนี้หรอก

‘ก็ใช่นะสิ ในโลกนี้มีนายคนเดียวที่รู้จักพีดีที่สุดแล้ว แม้ว่าเราจะนิสัยไม่เหมือนกันเลยก็ตาม’

‘ผมว่าไม่ดีมั้ง พี่จะแต่งพี่ก็ควรไปอยู่เองสิ ไม่มีใครแทนใครได้หรอก ต่อให้เป็นคู่แข่งที่เหมือนกันขนาดไหนก็เหอะ’ กวินภัทรแย้งอย่างคิดว่าแผนนี้ไม่ถูกต้องนัก

‘แปลว่านายจะไม่รับข้อเสนอนี้? งั้นเรื่องโปรเจกต์ของนาย พี่ก็คงช่วยอะไรไม่ได้เหมือนกัน’

‘เดี๋ยวๆ ตกลงจะเอาจริงหรอเนี่ย แล้วถ้าพอกับแม่รู้ล่ะ’

‘พอกับแม่ต้องรู้อยู่แล้ว เพราะถ้าท่านไม่ยอมให้ทำ พี่ก็ไม่ยอมแต่งเหมือนกัน หรือนายอยากจะได้แต่งแทนพี่ละ เอาอย่างนั้นก็ได้ละ’

กวินภัทรรีบส่ายหน้า เขาเพิ่งคิดว่าตัวเองโชคดีที่เป็นลูกคนรองถึงได้ไม่ถูกพ่อแม่จับให้แต่งงานกับผู้หญิงที่ไหนก็ไม่รู้ แต่การจะสลบตัวกันหลอกว่าที่พี่สะใภ้เขาก็ยังรู้สึกไม่เห็นด้วยอยู่ดี

‘ผมขอเวลาคิดก่อนดีกว่า เผื่อจะมีทางออกทางอื่นที่ดีกว่านี้’

ทว่าเพราะงานที่ต้องเดินหน้าไปต่อทำให้เขาไม่มีเวลาคิดมากนัก ขณะที่กวินภัทรก็ยังยืนยันความคิดเดิม หรือไม่อย่างนั้นเขาอาจถูกเสนอให้แต่งงานแบบคลุมถุงชนเสียเอง และถ้าเลือกได้เขาขอรับข้อเสนอจากพี่ชายยังดีเสียกว่าเพื่อโปรเจกต์ที่จะได้ไปต่อ และเมื่อพี่ชายของเขาแต่งงานไปแล้ว เขาก็มีสิทธิ์ที่จะพิชิตหัวใจของมินตราได้คิดแล้วเขามีแต่ได้กับได้ ชายหนุ่มจำต้องตัดสินใจในที่สุด

‘ตกลง ผมรับเงื่อนไขนี้ ขอเวลาสองเดือน ผมจะปิดจ๊อบนี้ให้เอง’

ชายหนุ่มลืมหันนอนบนเตียงก่อนจะคิดถึงสิ่งที่เตรียมไว้ หลังจากตอบตกลงกับพี่ชายไปแล้วเขาก็เดินหน้าโปรเจกต์ของตนเองต่อทันที และมอบหมายให้พิทักษ์คอยดูแลงานแทนในช่วงที่ไม่อยู่ ส่วนตัวเขาก็จะเอางานมาทำที่เกาะนี้ด้วย จากนั้นจึงเริ่มคิดว่าจะทำความรู้จักกับ

ว่าที่พี่สะใภ้อย่างไรดี เพราะกวีนิภพไม่ต้องการเปลี่ยนหญิงสาวแค่เพียงผิวเผิน ดังนั้นการเจอกันเป็นครั้งคราวคงไม่ทำให้เขาเปลี่ยนแปลงอะไรเธอได้มากนัก พี่ชายของเขาจึงเสนอแผนให้มาอยู่ด้วยกันบนเกาะ เพื่อจะได้รอดพ้นจากสายตาของผู้ใหญ่ฝ่ายหญิงด้วย

หลังจากเริ่มวางแผนพี่ชายของเขาจึงส่งคนมาทำความสะอาดบ้านและเตรียมของกินของใช้เอาไว้ให้ทุกอย่าง ส่วนที่จำเป็นต้องกันคนนอกออกไปทั้งหมดก็เพราะนอกจากพิทักษ์ เลขาฯ คนสนิทของเขาแล้ว คนงานคนอื่นจะไม่รู้ว่าเขากับกวีนิภพสลับตัวกัน ขณะที่กวีนิภพจะเข้ามาดูแลที่บริษัทแทนบ้างในนามของเขา ส่วนทางครอบครัวฝ่ายหญิงก็แทบไม่สงสัยอะไรเลย และยอมให้เขาไปรับหญิงสาวมาแต่โดยดี ยิ่งมาเจอตัวจริงของว่าที่พี่สะใภ้ที่ดูเป็นคุณหนูเรียบร้อยขนาดนั้น เขาก็ยิ่งมั่นใจว่างานนี้คงไม่ยากเย็นอย่างที่เคยคิดไว้ ชายหนุ่มสรุปกับตัวเองด้วยรอยยิ้ม และเชื่อว่าทุกอย่างต้องเป็นไปตามแผน

หลังจากกวาดสายตาไปรอบบ้านแล้วนั้นทิวาจึงก้าวตรงไปยังห้องหนึ่ง เมื่อโพล้ครึระเข้าไปมองก็พบว่าห้องนี้มีวิวที่มองเห็นทะเลได้อย่างชัดเจนทั้งสองด้าน เธอจึงลากกระเป๋าเสื้อผ้าเข้ามาในห้องทันที สิ่งที่โดดเด่นที่สุดคือเตียงสีขาว หากเมื่อทิ้งตัวลงนอนจึงได้เห็นโคมระย้าที่ทำจากเปลือกหอย หรือแม้แต่หมอน้อยตัวเล็กๆ ที่วางตกแต่งอยู่บนโต๊ะไม้ข้างเตียงก็ยังใช้เปลือกหอยขนาดต่างๆ มาติดเข้าด้วยกัน

หญิงสาวยิ้มกับสิ่งที่เห็นได้เพียงครู่เดียวรอยยิ้มนั้นก็จางหายไปเมื่อคิดได้ว่าเธอถูกส่งตัวมาที่นี่ตามคำสั่งของครอบครัวซึ่งหวังผลประโยชน์ทางธุรกิจมากกว่าจะคิดถึงความสุขของเธอ อีกทั้งแม่เลี้ยงก็รังเกียจเตี้ยดฉันท์เธออย่างเห็นได้ชัด เมื่อครอบครัวฝ่ายชายอยาก

ให้เธอได้เรียนรู้หลายเรื่องก่อนแต่งงาน ทุกคนจึงพร้อมใจกันตอบรับ โดยไม่สนว่าเธอจะเต็มใจหรือไม่ เธอจึงต้องยอมมาที่นี่และหวังอย่างสุดหัวใจว่าชายซึ่งเป็นที่เจ้าบ่าวของเธอจะเป็นคนดี

นนทิชาถอนใจอีกครั้ง เมื่อคิดถึงชายหนุ่มเครื่องขริมคนนั้น เพราะสายตาที่เขามองเธอเหมือนจะคอยประเมินหรือให้คะแนนเธออยู่ในใจ ยิ่งดีที่เขาไม่มองเธออย่างจงชังเหมือนกับแม่เลี้ยงที่ไม่ว่าเธอจะทำอะไรก็ผิดไปเสียหมด แม้กระทั่งหายใจแรงขึ้นอีกนิดเธอยังกลัวว่าจะถูกต่อว่า เมื่อพ้นจากบ้านใหญ่หลังนั้นมาได้ เธอจึงค่อยหายใจได้ทั่วท้องขึ้น

หญิงสาวหันไปมองทะเล ประตุมุ่งลวดแบบเลื่อนที่มีอยู่ทั้งสองด้านคือด้านข้างและด้านปลายเท้าทำให้ลมยิ่งพัดโกรกเย็นสบาย และความเหนื่อยล้าจากการเดินทางก็มาสำแดงฤทธิ์ตอนนี้ ทำให้เธอผล็อยหลับไปโดยไม่รู้ตัว

ชายหนุ่มแต่งตัวขึ้นนั่งเมื่อครบสิบนาทีตามที่บอกหญิงสาวไว้แล้ว ทว่าเมื่อออกมาจากห้องกลับไม่พบว่าที่พี่สะใภ้รออยู่ เขาจึงตั้งใจจะเดินไปเคาะเรียกที่ห้อง แต่บ้านนี้มีหลายห้องแล้วจะรู้ได้อย่างไร ตอนนี้เธออยู่ห้องไหน เขาทำเสียงจี้จี้ก้อย่างหงุดหงิด ก่อนจะตัดสินใจตะโกนเรียกพร้อมกับเดินเคาะไปที่ละห้อง กระทั่งถึงห้องสุดท้ายที่เขาเงื้อมมือเต็มทีทว่าประตูกลับเปิดออกมาพอดี ทำให้มะเหงกของเขาเขกเข้าที่หน้าผากของเธอเต็มแรง

"อูย" หญิงสาวร้องพลางยกมือคลึงหน้าผากตัวเองบ่อยๆ จากที่มึนๆ เพราะรีบลุกตามเสียงเรียก กลายเป็นมองเห็นดาวทั้งที่ฟ้ายังไม่มืดแทน

"เอ้อ" กวินภัทรมองอาการของคนตรงหน้าอย่างตกใจ ตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยลงไม้ลงมือกับผู้หญิง พ่อแม่ก็สอนมาแต่เด็กว่าเรื่องแบบนี้ไม่ควรทำ ความรู้สึกผิดจึงพุ่งเข้ากระแทกใบหน้าเต็มแรง หาก

ยังไม่ทันได้ขอโทษ เขาก็คิดได้ก่อนว่าพี่ชายชอบผู้หญิงปราดเปรี้ยว และอดทน ถ้าแค่นี้เธอยังร้องโอดโอย พี่ชายเขาเห็นคงไม่ชอบใจเป็นแน่แท้ จากที่คิดจะขอโทษจึงเปลี่ยนเป็นถามแทน

"ผมให้เวลาสิบนาที พอครบแล้วทำไมถึงไม่ออกไป"

เสียงซุ่มๆ ทำให้หญิงสาวแทบจะอยากหดหัวได้เหมือนเต่า "เปลอลหลับไป...นะค่ะ"

"เปลอลหลับ? เวลาแค่นี้คุณยังเปลอลหลับได้อีกเหรอ" เขาว่าพลาง ตัดคะแนนยกๆ อยู่ในใจ พี่ชายเขาไม่ชอบผู้หญิงขี้เกียจ ดังนั้นเขาต้องทำให้เธอกระฉับกระเฉงอยู่ตลอดเวลา อยู่ด้วยแล้วจะได้ไม่เบื่อ

"ถ้าว่างมากก็ไปหากาแฟดื่มซะ อ้อ ชงมาเผื่อผมด้วยนะ ผมใช้เวลาห้านาที ไปได้แล้ว ผมจะรออยู่ที่เก้าอี้หน้าบ้าน"

"เอ้อ เตี้ยวค่ะ" นันทิชารีบวิ่งไว้เพื่อพูดในสิ่งที่เธอสงสัย "ทำไมต้องสิบนาทีด้วยล่ะคะ"

"แค่สิบนาทียังไม่พอเหรอ งั้นผมให้สิบเอ็ดนาทีแล้วกัน"

นันทิชาได้แต่มองชายหนุ่มที่ก้าวยาวๆ จากไป ขณะที่เธอเพิ่งจะอ้าปากเพื่อจะบอกเขาว่าเธอไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ทว่าเมื่อพูดไม่ทันเธอจึงเดินตามหาห้องครัวเพื่อจะชงกาแฟ

กวิณัทรนั่งทบทวนสิ่งที่จะต้องทำอยู่ครู่หนึ่ง จนนานพิกาบอกเวลาคครบสิบเอ็ดนาทีเขาก็ลุกขึ้นเมื่อกาแฟร้อนยังไม่ถูกนำมาเสิร์ฟตงรหน้าเข้าไปตามในครัวก็เห็นว่าที่พี่สะใภ้กำลังเปิดตู้ขึ้นตู้นี้รุ่นวายอยู่คนเดียวที่กระตึกน้ำร้อนเห็นไฟติดอยู่ แสดงให้เห็นว่าน้ำยังไม่เดือด

"กาแฟอยู่ตรงไหนคะ"

คำถามนั้นทำให้ชายหนุ่มต้องไปช่วยเปิดตู้หาด้วยอีกแรง เพราะเขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะไรอยู่ตรงไหนบ้าง

"อ้า เจอกาแฟแล้ว"

หนักิซามองคนที่ยิ้มกว้างดีใจเพราะหาของเจอแล้วก็อดยิ้มบ้างไม่ได้ ใบหน้าของชายหนุ่มตอนที่ถอดแว่นตาออกแล้วดูดีกว่าในรูปที่พ่อของเธอเคยให้ดูหลายเท่า และจากท่าทางแล้วเขาคงไม่ใช่คนโหดร้ายหรือที่เห็นกามอะไร เพราะตั้งแต่เจอหน้ากันเขาไม่เคยเนื้อโदनตัวเธอเลยด้วยซ้ำ

"น้ำตาล คือพี่เมต" ชายหนุ่มชูสองสิ่งให้หญิงสาวดู

"ค่ะ ตอนนั้ก็เหลือแค่รอน้ำเดือด"

"งั้ผมให้เวลาคุณอีกสิบนาทีแล้วกัน"

หนักิซามองคนที่ส่งจบก็เดินลืวออกไปแล้วอดหัวเราะไม่ได้ จะมีสักครั้งไหนนะที่ในคำสั่งของเขาจะไม่กำหนดเวลาไว้ด้วย

ไม่ถึงสิบนาทีกาแพร์องสองถ้วยก็มาวางอยู่ตรงหน้า กวินภัทรพยักหน้าอย่างพอใจที่เห็นคุกกี้วางใส่จานมาด้วย เพราะพี่ชายของเขาชอบกินคุกกี้กับกาแพร์ที่สุด

"อืม ดี ผมชอบกาแพร์นั้" เขาชมอย่างจริงใจ เพราะรสนั้บางทีเลขาฯ ของเขายังชงไม่ได้เลย

หญิงสาวกำลังจะยิ้มรับ แต่ก็ต้องหุบยิ้มกะทันหัน เพราะจู่ๆ คนที่เพิ่งชมเธอกลับคำเสียดยงนั้

"ไม่ลื ผมไม่ได้ชอบรสนั้ ผมชอบแบล็กคือฟี่ชมจัด ต่อไปชงยงนั้ให้ผมนะ" จนตอนนั้เขาก็ยังสงสัยว่ากวินภพตีเมกาแพแบบไม่ใสอะไรเลยได้ยงนั้

"งั้หงส์ชงให้ใหม่ะคะ" เธอบอกพลงยกถ้วยกาแพของเขานึ้น หากชายหนุ่มกลับยื้อเอาไว้แน่น

"ไม่ต้องๆ ชงแล้วก็แล้วกันเถอะ"

หนักิซายักหน้ารับด้วยรอยยิ้มยงนั้ กึปากเขาบอกว่าไม่ชอบรสนั้ แต่ที่เธอเห็นหน้าตาเขาเหมือนจะชอบนั้หา ยิงมองเขาค่อยๆ

ละเอียดจับอย่างอารมณ์ดีเธอก็ยังไม่เข้าใจ

"คุณก็รีบกินซะสิ ผมให้เวลาห้านาทีกินให้หมดนะ"

หญิงสาวมองคนสั่งที่กินเสร็จและลุกออกไปแล้ว ขณะที่เธอยังนั่งเป่ากาแฟให้เย็นอยู่เลย แต่เมื่อดูเวลาแล้วเธอก็ต้องรีบกิน ก่อนจะล้าล้ากจนต้องดื่มน้ำเย็นตาม

กวินภัทรยืนสูดอากาศรับลมทะเลอยู่ครู่ใหญ่ จนได้เวลาเขาจึงหันไปมองก็เห็นหญิงสาวกำลังลุกจากเก้าอี้พอดี ท่าทางของเธอดูลุกลี้ลุกลน และยังเธอตว์เล็กอยู่แล้วเลยดูเหมือนเด็กกะโปโลเข้าไปใหญ่ อย่างนี้น่ะหรือที่จะมาเป็นคุณผู้หญิงที่บ้าน

"หยุด" ชายหนุ่มชี้นิ้วสั่ง

"คะ?" หญิงสาวชะงักค้างราวกับโดนนิ้วของเขาร่ายเวทมนตร์ให้เธอตว์แข็ง

"อยู่ตรงนั้นแหละ" เขาบอกแล้ววิ่งขึ้นไปหา กระทั่งยืนอยู่ที่บันไดหินชั้นเดียวกับเธอ "ดูนะ ผมจะเดินให้ดูเป็นตัวอย่าง" เวลาแบบนี้เขาอยากได้ผู้ช่วยอย่างมินตรา เพราะทุกอย่างก้าวของเธอมีสั่ง สวยงามและรวดเร็วราวกับนางแบบ

"เห็นที่ผมเดินเมื่อกี้แล้วใช่ไหม งั้นไหนเดินลงมาสิ"

นนทิชามองชายหนุ่มอย่างงงๆ เธอไม่รู้ว่าเขาตั้งใจจะทำอะไรกันแน่ ก่อนจะเดินลงไปให้เหมือนกับเขามากที่สุด ทว่าไม่ทันถึงก้าวเขาก็สั่งให้เธอหยุดอีก

"มีส้นสูงไหม ไปใส่ส้นสูงมาไป" เขาว่าอย่างชัดเจน ที่เธอดูไม่สง่าต้องเพราะเธอตว์เตี้ยแน่ๆ

หญิงสาวก้มลงมองรองเท้าคัชชูของตนเอง แม้จะไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่เธอก็ยอมเข้าไปเปลี่ยนเพราะจำได้ว่ามีรองเท้าส้นสูงสองนิ้วติดมาด้วยคู่หนึ่ง เป็นรองเท้าที่เธอใส่ตอนรับปริญญาซึ่งตอนที่เธอย้ายจาก

บ้านย่ามาอยู่บ้านพ่อ เธอมีสมบัติติดตัวมาด้วยอยู่ในกระเป๋าเดินทางใบเดียว เมื่อต้องมาเก็บตัวเป็นเจ้าสาวเธอจึงเอาของทั้งหมดติดตัวมาด้วย แต่ที่น่าหนักใจก็คือรองเท้าคู่นั้นเป็นคู่ที่กัดเจ็บที่สุด

ภาพลูกเต่าเชื่องช้าที่เดินเก้ๆ กังๆ ออกมาทำเอาชายหนุ่มไม่ได้แต่ มองอย่างขัดใจ นอกจากจะเตี้ยแล้วยังใส่ส้นสูงไม่เป็นอีกหรือนี้ แต่จะว่าไปมองหน้าเธอแล้ว เขาว่าเธอไม่ได้แต่งหน้าเสียด้วยซ้ำ

"เงยหน้าสิครับ เดินก้มหน้าก้มตาแบบนี้จะดูดีได้ยังไง" เขาสั่งพร้อมกับเข้าไปยืนเทียบที่บันไดชั้นสุดท้าย มองหญิงสาวที่ค่อยๆ เดินลงมาทีละขั้น ซึ่งถ้าเป็นเขาในเวลาเท่านั้นเดินขึ้นได้ห้ารอบแล้วด้วยซ้ำ

นั่นทิวาสูดลมหายใจเข้าลึก พยายามเดินให้ดูตัวอย่างที่ชายหนุ่มว่า ทว่าแค่รองเท้าส้นสูงเธอก็แย่แล้ว แต่ยิ่งเดินไปเรื่อยๆ รองเท้าก็ยิ่งเริ่มกัด แถมบันไดหินยังมีพื้นผิวที่ไม่ค่อยสม่ำเสมอ เธอจึงยิ่งต้องระวังเป็นพิเศษไม่ให้เสียหลักล้มลง หากเมื่อโดนแรงเธอจึงต้องเพิ่มความเร็วขึ้นอีก กระทั่งถึงสองชั้นสุดท้ายความรีบก็ทำให้เธอก้าวพลาด ก่อนจะเซถลาลงไปหาคนที่ยืนรออยู่หน้าเอง

บทที่ 2

"อูย" กวินภัทรร้องเมื่อล้มลงมากองอยู่ที่พื้นโดยมีวาที่พีสะไว้ทับอยู่ด้านบน เขามองว่าเธอตัวเล็ก เชื่องช้าเป็นลูกเต่า แต่ทำไมถึงได้ตัวหนักนัก หรือว่าหนักกระดอง? มือที่โอบอยู่จึงเลื่อนไปบนแผ่นหลังเล็กๆ นั้น หากที่พบไม่ใช่กระดองเต่าแต่เป็นเส้นผมนุ่มลื่นที่เธอมัดไว้ด้านหลัง

สัมผัสนั้นทำเอานันทิชาแดงผลุกขึ้นจากอวกว้างที่นอนทับอยู่ทันทีราวกับเธอเป็นข้าวโพดคั่วและเขาเป็นเตาร้อนๆ อย่างไรอย่างนั้นทว่าเพราะความร้อนพลิกตัวออกห่างทำให้กระโปรงของเธอเลิกขึ้นมาสูง แถมลมที่พัดยังเหมือนจะแก้งให้เธอต้องใช้มือตะครุบปิดเป็นพัลวัน

"อ้าวๆ เอาเข้าไป" ชายหนุ่มที่นอนเท้าแขนว่าพลางสายหน้าก่อนจะลุกขึ้นยื่นแล้วส่งมือให้หญิงสาวจับเพื่อดึงเธอขึ้นมา ก่อนจะสะดุดกับรอยแผลที่ข้อศอกของเธอเข้า "เฮ้ย มีแผลด้วยหรอเนี่ย"

"อ่า ไม่เป็นไรหรอกค่ะ" นันทิชาตอบอย่างงงๆ ไม่ใช่ชิงว่าตนเองได้แผลมาตอนไหน แต่งงกับพฤติกรรมของคนตรงหน้ามากกว่า เพราะ

เขาจับแขนเธอพลิกซ้ายพลิกขวาทำทางแตกตื่น แล้วแรงจับของเขาก็ใช้ว่าจะเบาจนเธอต้องเปลือรื่องออกมาด้วยความเจ็บ "โอ๊ย..."

"เจ็บมากเลยเธอ" อะไรจะอ่อนแอปานนั้น แผลแค่นี้ก็ร้องซะแล้ว

"ค่ะ" นันทิชาพยักหน้า ก็เขาเล่นบิตแขนเธอจนไหล่แทบหลุดนี่นา

ช่วยแล้ว ทำว่่าที่พี่สะใภ้ได้แผลตั้งแต่วันแรก เกิดกลายเป็นแผลเป็นติดตัวไปตลอดชีวิตจะทำยังไง พี่ภพจะยอมรับเจ้าสาวที่มีแผลเป็นไหมเนีย

"ไม่ได้การละ รีบไปทำแผลก่อนดีกว่า"

"ตะ...เดี่ยวค่ะ" หญิงสาวรีบร้องห้ามเสียงหลงเมื่ออยู่ๆ เขาก็ซ้อนตัวเธอขึ้นอ้อม ความตกใจและความที่ไม่เคยถูกใครอ้อมมาก่อนทำให้เธอพลอดิ้นจนสุดแรง และผลที่ได้ก็คือทำเขาเสียหลักจนล้มไปด้วยกันทั้งคู่อีกครั้ง

"คุณชอบคลุกอยู่บนทรายใช่ไหม" ชายหนุ่มถามด้วยเสียงคล้ายพยายามอดทนอยู่

"เปล่าค่ะ"

"เปล่าแล้วจะดินทำไม"

"คือหงส์ตกใจนะค่ะ แต่หงส์เดินเองได้นะค่ะ"

"เดินเองเธอ แล้วเมื่อไหร่มันจะถึง" เขาย้อนถามก่อนจะถอนใจเมื่อเห็นหญิงสาวทำหน้าหงอยๆ "เออละ ชอบนั่งพินันท์ก็นั่งอยู่แถวนี้แล้วกัน เดี่ยวผมขึ้นไปเอายามาให้เอง"

"คุณจะกลับมาภายในสิบนาที่ใช่ไหมคะ" นันทิชาย้อนถามเสียงซื่อทั้งที่แอบแลบลิ้นอยู่ในใจ

กวีนิพนธ์ชะงักไปนิด ก่อนจะรับคำหนักแน่น "แหงล่ะ จับเวลาได้เลยเดี๋ยวผมลงมา"

หญิงสาวจึงหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋ากระโปรง ซึ่งเมื่ออยู่ที่นี้มันยังทำได้เกือบทุกอย่าง ยกเว้นโทรออก เพราะที่นี้ไม่มีสัญญาณแม้แต่ซีดีเดียว เธอจึงกดเพื่อจับเวลาถอยหลังนับไปอีกสิบนาที และนั่งรออย่างลึนๆ ว่าเขาจะทำได้อย่างที่พูดหรือไม่

กวีนักทรวิ่งขึ้นมามนบ้าน มองซ้ายมองขวาก่อนจะป่นมึงมากับตัวเอง เพราะเขาไม่รู้วากล่องยาอยู่ที่ไหน คิดแล้วก็อดโมโหไปถึงคนจัดบ้านไม่ได้ แล้วก็แทบต้องพลิกบ้านหาอย่างร้อนรนสลัดกับดูเวลาไปด้วย และหลังจากตะลุยวิ่งดูไปทั่วบ้านชายหนุ่มก็ตะลึงตะลึงงั้นลงบันไดไปพร้อมกับกล่องพยาบาลสีเขียวในมือ

"มาแล้ว" ชายหนุ่มบอกเสียงหอบแล้วทิ้งตัวลงนั่งบนพื้นทรายข้าง เหยื่อที่เกาะพราวบนใบหน้าบอกถึงความเหนื่อยได้เป็นอย่างดี

"มาทันสิบนาทีจริงๆ ด้วยค่ะ" หญิงสาวบอกอย่างพลอยตื่นตื่นไปด้วย

"ใช่ไหมล่ะ เหลือกี่นาที"

"สองวิค่ะ"

"สองวิ?" เขาทวนคำเหมือนไม่อยากจะเชื่อ แต่อย่างน้อยก็ทันละนะ "เฮ้ย ไหนเอาแผลมาดูซิ"

นั่นที่ขามองชายหนุ่มอย่างเหวอๆ เพราะไม่พูดเปล่า แต่เขายังดึงแขนเธอไปดูอย่างถือวิสาสะ แล้วหันไปเปิดกล่องยาอย่างคล่องแคล่ว

"ส่งมาเถอะค่ะ เดี่ยวหงส์ทำเองก็ได้"

"คุณจะทำมันได้อย่างไรไง แผลมันอยู่มือขวานะ ผมทำให้มันดีแล้ว ไม่ต้องคิดมากหรอก อีกไม่นานก็แต่งงานกันแล้ว จะมาห่วงเนื้อหนังตัวแบบไร้สาระไปทำไม" ตอนนี่เขาสวมบทเป็นกวีนักทรวิ่งนี่นะ

หญิงสาวหน้าร้อนผ่าว เขาพูดแบบไม่เขิน แต่เธอคนฟังลิซิ่น ทั้งๆ ที่ดูจากท่าทางแล้วเขาจับแขนเธอเต็มไม้เต็มมือก็จริง แต่ก็ไม่ใช่

ได้ให้ความรู้สึกว่าเขาล่วงเกินเธอแม้แต่น้อย ตลอดเวลาเขาทำแผลให้เธออย่างตั้งใจ จนอดคิดไม่ได้ว่าเขาคงเป็นห่วงเธอจริงๆ

"ขอบคุณนะคะคุณกวีนิภาพ"

กวีนิภาพยกหน้าขึ้นทันที แล้วก็หันไปหน้ากลมๆ ใสๆ นั้นยิ้มให้ แต่เขาไม่ใช่ที่ภาพ จะให้เธอเรียกแบบนี้ก็ฟังดูแปลกๆ อยู่

"จะเรียกอะไรกันเต็มยศขนาดนั้น เรียกผมว่า...เอ่อ กวีนิ...ก็แล้วกัน"

"คะ คุณกวีนิ" นันทิซารับคำอย่างว่าง่าย ถึงเขาจะดูเพี้ยนๆ ไปบ้าง แต่ก็ดูไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร เธอจึงเริ่มรู้สึกดีขึ้นบ้างนับจากรู้ตัวว่า จะต้องถูกจับคลุมถุงชนกับคนแปลกหน้า

"แล้วจะทำอะไรกันต่อดี คุณยังเดินไหวใช่ไหมจะได้หัดเดินกันต่อการเดินให้ดูดีมีสง่านี้มันสำคัญมากนะ" เขาตอบพลางกวาดตามองหญิงสาวอีกครั้ง เรื่องเตี้ยนี้สั้นสูงยังพอช่วยได้ แต่พี่ชายของเขาคงไม่อยากออกงานกับภรรยาที่เดินเก้ๆ กังๆ หรือก ดังนั้นต้องเริ่มฝึกเสียแต่ตอนนี้

"เอ่อ คุณกวีนิตั้งใจจะทำอะไรหรือคะ ทำไมต้องให้หงส์หัดเดินด้วย"

"เอาตรงๆ เลยนะ คุณมีหลายอย่างที่ยังไม่เหมาะกับพี่ เอ๊ยกับผม และถ้าเราจะแต่งงานกัน คุณก็ควรปรับตัวให้เหมาะสมกับผมด้วย ซึ่งถ้าบุคลิกภาพของคุณดีมันก็จะ เป็นผลดีกับตัวคุณเองจริงๆ ไหม"

นันทิซารู้สึกเหมือนตัวเองโดนตบหน้าผาดใหญ่จนรอยยิ้มบนใบหน้าค่อยๆ จางหาย เขากำลังจะบอกว่าเธอไม่คู่ควรกับเขาสินะ

"ฉันก็รู้อะไรอยู่แหละ แต่คุณกวีนิไม่คิดว่าการแต่งงานคือการปรับตัวเข้าหากันของคนสองคนหรือคะ ฉันไม่คิดว่าตัวเองควรเปลี่ยนอยู่ฝ่ายเดียว"

ฟังเหตุผลแล้วกวีนักทรรก็เกือบพยักหน้า ความจริงก็ควรเป็นอย่างนั้น แต่จะให้ทำอย่างไรละ ถ้าเธอไม่ดีพอ พี่ชายของเขาอาจไม่ยอมแต่งงานก็ได้ และที่น่ากลัวกว่านั้นคือแม่อาจย้ายเป้าหมายมาหย่อนระเบิดลงที่เขาแทน

"ไม่จำเป็นหรอก เพราะผมคิดว่าตัวเองดูดีอยู่แล้ว"

นนทิจามองคนหลงตัวเองแล้วก็ต้องยอมรับว่าเขาดูดีจริงๆ นั่นละ "แล้วการแต่งงานจะมีขึ้นเมื่อไหร่คะ"

"ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาดคงไม่เกินสามเดือนจากนี้"

"จัน..." นนนทิจายังไม่ทันได้พูดจนจบก็ถูกคนชอบสั่งชัตขึ้นเสียก่อน

"จันๆๆๆ คุณอยากเป็นชนมชั้นหรือไง มีชื่อก็แทนตัวเองด้วยชื่อสิครับ หงส์นะเมื่อกี้ยังแทนตัวเองด้วยชื่ออยู่เลยไม่ใช่หรอ และก็นั่นใจได้เลยว่าผมจะปั้นคุณให้เป็นหงส์สมชื่อให้ได้ คอยดูสิ"

"อ่า ค่ะ" หญิงสาวรับคำก่อนจะนึกต่อในใจว่า ถ้าจะปรับก็ต้องทำกันทั้งคู่ถึงจะยุติธรรม

กวีนักพยางค์มองท้องฟ้ายามเช้าที่ระบายไปด้วยแสงแดดอ่อนอย่างพอใจ และหวังว่าวันนี้จะไม่มีฝนเพราะอังกฤษเป็นประเทศที่สภาพอากาศแปรปรวนง่าย เขาและมินตราเดินทางมาถึงลอนดอนเมื่อคืนนี้ โดยเขามาด้วยธุระเรื่องงาน ขณะที่เธอมาตามหาแรงบันดาลใจ

ชายหนุ่มเบี่ยงตัวให้หญิงสาวได้ก้าวออกจากประตูก่อน หลังทานมื้อเช้าในโรงแรมด้วยกันเสร็จ จากนั้นจึงแอบใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพเธอเอาไว้ เป็นจังหวะที่มินตราหันกลับมามองพอดี เธอยืนจมูกใส่และรีบยกมือบังหน้าตัวเองทันที

"ไม่เอา อย่าเพิ่งถ่าย ขอเขียนคิ้วก่อน"

ชายหนุ่มหัวเราะและแทนที่จะทำตามคำขอ เขากลับโอบไหล่เธอ

แล้วดึงตัวเข้ามาถ่ายรูปด้วยกันแทน

"ภาพนี้ดูดีเหมือนกันนะ ดูๆ ไปไม่แพ้ภัทรเลย"

"อ้าว ก็ผมกับนายภัทรเป็นพี่น้องกันนี่"

"ใช่ เป็นฝาแฝดที่ชอบทำให้คนอื่นสับสนด้วย"

"แต่คุณก็รู้ทันทุกทีนี่ นอกจากพ่อแม่แล้วมีไม่กี่คนหรอกนะที่แยกผมกับนายภัทรออก" กวินภพเอ่ยพลางจูงมือหญิงสาวให้เดินไปด้วยกัน

"แยกออกสิ เพราะความจริงแล้วถ้าไม่นับรูปร่างหน้าตา พวกคุณนะไม่เหมือนกันเลย" มินตราตอบแล้วหันไปมองชายหนุ่มที่เดินอยู่เคียงข้าง เธอได้รู้จักฝาแฝดคู่นี้พร้อมกันก็จริง แต่ด้วยนิสัยทำให้เธอสามารถแยกทั้งคู่ออกอย่างง่ายดาย กวินภพแฝดคนพี่เป็นผู้ใหญ่และใจเย็น ต่างจากกวินภพแฝดคนน้องที่ใจร้อนและขี้บ่น แม้คนอื่นจะเข้าใจว่าเธอเข้ากับกวินภพได้มากกว่า หากความจริงก็คือเธอชอบทั้งสองคนนี้เท่ากัน

"ผมดีใจนะที่ได้ยินมันต์พูดแบบนี้ ว่าแต่มันต์ได้ไอเดียใหม่ๆ บ้างรึยัง" เขาถามหญิงสาวที่ทำงานออกแบบเครื่องประดับ และที่เธอมาที่นี่ก็เพื่อศึกษาข้อมูลและหาแรงบันดาลใจใหม่ๆ ให้ตัวเองก่อนจะกลับไปทำงานต่อ

"ยังเลย เราเพิ่งมาถึงกันเองนะ สงสัยมันต์จะหัวทึบจริงๆ ช่วงนี้คิดอะไรไม่ค่อยออกเลย"

"ไม่เป็นไร ผมยังต้องอยู่ที่นี้อีกหลายวัน จนกว่างานทางนี้จะเรียบร้อย แล้วผมจะหาเวลาไปเที่ยวบ่อยๆ วันนี้เราไปล่องเรือกันดีไหม" กวินภพถามพลางวางแผนท่องเที่ยวอยู่ในใจ

"ก็ดีนะ แต่ป่านนี้ภัทรจะทำอะไรอยู่ก็ไม่รู้ เราโทรหาเขากันดีไหม"

"นายภัทรไม่ว่างหรอก ผมใช้เขาไปทำงานนะ คงติดต่อไม่ได้"

ลักพัก คิดถึงนายภัทรก็ดูหน้าผมแทนไปก่อนแล้วกัน" เขาบอกแล้ว หัวเราะเมื่อโดนเธอตีแขนเข้าให้ และเดาว่าป่านนี้ภวินภัทรน่าจะเริ่มต้นตามแผนของตนเองแล้ว ซึ่งเขาหวังว่าน้องชายจะทำทุกอย่างออกมาได้ดี "วันนี้เราไปลองเรือกันก่อน ส่วนพรุ่งนี้ถ้าผมเสร็จธุระแล้วจะพาไปมีวเซียมกับเดินดูของที่ตลาดกัน"

"แล้วแต่หัวหน้าทัวร์เลยจ้ะ แต่คราวนี้ต้องให้มันต์เป็นฝ่ายเลี้ยงภพบ้างนะ" หญิงสาวบอกด้วยรอยยิ้มกว้างพร้อมกับพยายามลืมนึกไปก่อนว่ามีเรื่องอะไรรออยู่ที่เมืองไทยบ้าง

บนเก้าอี้เหล็กตัดไม้ตัดสน นันทิชานั่งมองชายหนุ่มเดินกลับไปกลับมาให้ดู ทำให้เธอได้มีโอกาสจ้องมองเขาชัดๆ แบบไม่เสียมารยาทเท่าที่รู้มาเขาอายุมากกว่าเธอสิบปี จากที่เคยเดินเทียบกันก็รู้แล้วว่าเขามีรูปร่างสูงโปร่ง ชายหนุ่มมีผิวค่อนข้างขาวจนเธอมองเห็นไร่นวดเขียวที่ปลายคางได้อย่างชัดเจน ถัดขึ้นไปคือริมฝีปากได้รูปที่กำลังพูดอะไรยาวๆ ผ่านหูของเธอไป จมูกของเขาโตอย่างน่าอัศจรรย์ เธออดจับสันจมูกของตัวเองดูไม่ได้ ดวงตาของเขาเป็นประกายคมมองคล้ายคุณชายซีเก็ก และจะซิงตาใส่ทุกครั้งยามโมโหอะไรขึ้นมา เป็นแววตาแบบที่เธอกำลังเห็นอยู่ตอนนี้

"เหม่ออะไรครับคุณผู้หญิง" ภวินภัทรยื่นหน้าเข้าไปหาจนใกล้ ก่อนจะเคาะมะเหงกลบบนหน้าผากของคนที่นั่งเหม่ออยู่ที่หนึ่ง

หญิงสาวรีบยกมือแตะหน้าผากพลงยิ้มแหย "เปล่าค่ะ"

"จั้นไทนลุกมาเดินให้ดูหน่อยซิ แบบที่ผมสอนเมื่อกี้นะ" เขาบอกแล้วดึงมือเธอให้ลุกขึ้น ก่อนจะพยักหน้าล่ำทับอีกที "ใส่सनสูงด้วยนะ ฟันปูนตรงนี้เป็นทางเรียบน่าจะเดินง่ายกว่าที่บันไดแล้วละ"

นันทิชาถอนใจเบาๆ เธอไม่แน่ใจนักว่าทำไมต้องมาทำอะไรแบบนี้ด้วย แต่เมื่อคิดถึงคำสั่งของพ่อและสีหน้าของแม่เลี้ยงแล้ว

เธอก็คิดว่านี่เป็นทางเดียวที่เธอจะทำได้ แม้ไม่อยากแต่งงานกับคนแปลกหน้า แต่เธอก็อยากจะหนีให้พ้นจากบ้านที่ไม่มีใครต้อนรับเธอ และหวังว่าตัวเองจะมีชีวิตใหม่หลังจากแต่งงานแล้ว

หญิงสาวเดินอย่างທີ່คิดว่าดีที่สุด เพราะเมื่อครู่เธอไม่ได้ฟังเลยว่าเขาสอนอะไรบ้าง ก่อนจะสะดุ้งเมื่อถูกตีมือเข้าให้หนึ่งที หันไปมองก็ไม่ว่าครู่จำเป็นของเธอหาไม่มาถือไว้ตั้งแต่ตอนไหน

"เจ็บนะคะ" เธอว่าหน้าง้ำ

"แล้วใครสอนให้คุณเดินกางแขนแบบนี้"

"เมื่อไหร่คะ หงส์ว่าหงส์เดินดีที่สุดแล้วนะ" นันทิชาเถียงก่อนจะต้องหุบปากจับเมื่อชายหนุ่มยื่นโทรศัพท์มาตรงหน้า เขาแอบบันทึกภาพเธอเอาไว้เป็นหลักฐาน

"ไฉน มีอะไรจะเถียงไหม"

"เดินทรงตัวบรองเท้าส้นสูงมันยากนี่คะ ก็ต้องกางแขนให้สมดุลสิ"

"อย่ามาอ้าง ผมเคยเห็นมาแล้วผู้หญิงที่เดินบนส้นสูง...สูงกว่าของคุณอีก แต่ไม่เห็นเขาจะกางแขนแบบคุณเลย" เขานึกถึงมินตราขึ้นมาจับใจ เขาชอบมองเวลาเธอก้าวฉับๆ ตรงมา และเคยเห็นเธอร่วงทั้งที่สวมส้นสูงด้วยซ้ำ ถ้าพี่ชายเขาเกิดเปรียบเทียบผู้หญิงสองคนขึ้นมา รับรองว่ายายลูกเต๋านี้แพ้ราบคาบ

"เอาเถอะ ยังไงผมก็เชียร์คุณนะ" เขากำมือเป็นสัญญาณว่าสู้ๆ พร้อมด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะเปลี่ยนเป็นตีหน้าขริมแล้วสั่งต่อว่า "เอ้า ไหนเดินใหม่ซิ"

กวีนิพนธ์มองท่าทางเก๋ๆ กังๆ ของหญิงสาวอย่างชัดใจ และหลังจากมองเธอเดินอยู่เกือบสิบรอบแล้วยังไม่มีอะไรดีขึ้น เขาก็ยกมือห้ามอย่างทนดูต่อไม่ไหว

"พอๆ ผมจะสอนคุณยังไงดีเนี่ย"

"ก็ต้องให้เวลากันบ้างสิคะ ไม่เชื่อคุณก็ลองมาใส่สั้นสูงแล้วเดินดูเองสิ"

"ยอมได้ ถอดมาเลย" ชายหนุ่มรับคำทำด้วยความอยากรู้เช่นกันว่าจะยากสักแค่ไหน แล้วก็พบว่าปัญหาใหญ่คือขนาดของรองเท้า หากเขาก็คงพยายามใส่และทรงตัวบนสั้นสูงสองนิ้วให้ได้ ทว่ายังไม่ทันได้ถึงห้าก้าวก็ถูกตีเพียะลงมาที่มือ

"ใครสอนให้เดินทางมือคะ เนอะ ก็นั่งยืนด้วยนะ" ว่าแล้วก็ตีกันเขาให้อีกแปะ

"พอเลย ได้ที่เอาใหญ่เลยนะ" ชายหนุ่มบอกแล้วรีบถอดรองเท้าคืนคนที่นั่งหัวเราะเขา "ก็รองเท้าคู่มันเล็ก..." เขาชะงักคำพูดแค่นั้นเมื่อเหลือบไปเห็นรอยแผลที่เท้าของหญิงสาว ก่อนจะย่อตัวลงตรงหน้าเธอเพื่อดูแผลใกล้ๆ "ได้แผลมาได้ยังไงเนี่ย" วันเดียวว่าที่พี่สะใภ้ได้สองแผล แล้วเขาจะไปมองหน้าพี่ชายได้ยังไง

"รองเท้ากัดคะ คู่นี้มันชอบจับเท้าเจ้าของคะ"

"งั้นก็ไม่ต้องใส่แล้ว ถ้ามันเจ็บก็ไม่ต้องใส่"

นั่นก็ขามองคนที่หันไปหยิบกล่องพยาบาลแล้วทำแผลให้เธอเป็นรอบที่สอง แม้เธอจะบอกว่าทำเองได้ แต่เขาก็ยังยืนยันกรานว่าจะทำให้ถึงเธอจะไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงยอมง่ายนั้ ทั้งที่เขาบอกเองว่าอยากเปลี่ยนเธอให้คู่ควรกับเขา หากไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม ถ้าใครทำดีด้วยเธอเองก็อยากจะดีตอบเขาเช่นกัน

"เอาล่ะเสร็จแล้ว คุณเดินไหวไหม"

"ไหวคะ เราจะไปไหนกันเธอคะ" หญิงสาวถามพลางเดาว่าเขาอาจจะพาเธอไปเดินชมเกาะ

"ไปดูม้า นึกเย็นแล้ว จะได้เอาหญ้าให้มันด้วย"

"ม้า? บนเกาะนี้มีม้าด้วยเธอคะ"

"มีสิ ผมสั่งให้อามาไว้เองแหละ พี่ เอ๊ย ผมชอบขี่ม้ามาก ถ้า

แต่งงานกันคุณก็ควรจะเป็นด้วยจริงไหม"

"คะ?" นันทิชาอ้าปากค้าง เธอไม่อยากคิดเลยว่านอกจากมาแล้ว เขายังเตรียมอะไรไว้อีกบ้าง หากยังไม่ทันได้ถามก็โดนชายหนุ่มดันคางจนปากที่อ้าค้างอยู่หุบลง

"ตกใจอะไรแบบนี้ คุณอย่ากลัวสิ อย่ามองว่ามันเป็นเรื่องยาก มองว่ามันเป็นเรื่องสนุก เป็นประสบการณ์ใหม่ๆ ที่คุณจะได้ทำ คิดแบบนี้ดีกว่าไหม"

"คะ" หญิงสาวรับคำอย่างรู้สึกดีขึ้น ก่อนจะหน้าเฉือนลงตามเดิม เมื่อได้ยินประโยคต่อมา

"รับรองว่าภายในสองเดือนนี้คุณจะได้เรียนรู้และทำเป็นอีกหลายอย่างเลยละ"

"เอ่อ หลายอย่างที่ว่านี่มีอะไรบ้างเธอคะ"

"เดี๋ยวก็รู้ ส่วนตอนนี้ไปดูม้ากันก่อน" กวินภัทรบอกแล้วก้าวนำหน้า ก่อนจะต้องเดินย้อนกลับมาจูงมือลูกเต่าที่เริ่มหัวหดให้เดินไปด้วยกัน

นันทิชามองไปนอกหน้าต่างเมื่อพระอาทิตย์ตกดินไปแล้ว ทิ้งไว้เพียงความมืดเหมือนม่านลูกไม้สีดำที่มองเห็นเพียงแสงดาวส่องประกายระยิบอยู่บนท้องฟ้า ก่อนจะรีบหันกลับมาหน้าเตาเพราะเสียงเดือดของแกงจืดผักกาดขาวที่ทำไว้ หลังจากหรีไฟอ่อนอุ่นไว้รอให้คนที่เข้าไปอาบน้ำออกมากิน เธอก็หันไปทำยามะม่วงไว้กินกับปลานิลทอดต่อ พลังคิดถึงม้าสีน้ำตาลเข้มตัวนั้นที่ชายหนุ่มแนะนำว่า มันเป็นม้าตัวโปรดของเขา และเมื่อเธอมองมันและมันมองเธออยู่ครู่หนึ่ง เจ้าม้าก็พนมมือออกทางจมูกแล้วยื่นหน้าเข้ามาหา ทำเอาเธอผงะถอยหลังด้วยความตกใจ หากสองมือของคนที่ยื่นอยู่ด้านหลังจับต้นแขนของเธอเอาไว้เหมือนจะบอกให้เธอรู้ว่าเขาอยู่ตรงนี้และ

ไม่มีอะไรต้องกลัว ทำให้เธอค่อยเบาใจขึ้น

หญิงสาวค่อยๆ หันมองไปทางประตูห้องที่ปิดอยู่พร้อมๆ กับ หัวใจของเธอที่เต้นด้วยจังหวะที่แปลกไป และเธอมั่นใจว่าสาเหตุ มาจากผู้ชายที่อยู่บนเกาะแห่งนี้กับเธอนั่นเอง เธอรู้ว่าที่เขาจับมือและ ทำแผลให้ เขาไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่านั้น แต่สำหรับคนที่ถูกเลี้ยง มาในกรอบอันเข้มงวดอย่างเธอ มันทำให้เธอรู้สึกหวั่นไหวในใจไม่ได้

นั่นก็ซิริบหันกลับมาดมมอยยามะม่วงในจานทันทีเมื่อชายหนุ่ม เปิดประตูห้องออกมา

"มีอะไรให้ช่วยไหมครับ" กวินภัทรถามพลางกวาดตามองอาหาร ที่หญิงสาวทำไว้

"ไม่มีค่ะ หงส์ทำเสร็จหมดแล้ว คนของคุณกวินเตรียมเสปียง มาให้เยอะเลยค่ะ หงส์ว่ากินทั้งเดือนก็ยังไม่หมด ว่าแต่กับข้าวพวกนี้ คุณกวินทานได้ใช่ไหมคะ"

"อ้อ สะ..." ชายหนุ่มเกือบจะหลุดปากไปว่าสบายมาก เพราะ เขาชอบอาหารไทยที่สุด หากก็จุกใจได้เสียก่อนว่าพี่ชายของเขาชอบ กินอาหารฝรั่ง มือเย็นแบบนี้ส่วนใหญ่จะเป็นเสตีกแบบสุกปานกลาง กับสลัดผัก

"ผมไม่ชอบอาหารไทยเท่าไร คุณรู้ใช่ไหมว่าผมไปเรียนเมืองนอก มาหลายปี เลยชอบทานอาหารฝรั่งมากกว่า ต่อไปคุณทำอาหารฝรั่ง นะ ทำเป็นไหมครับ"

"ไม่เป็นค่ะ" หญิงสาวตอบทันที เพราะสมัยอยู่กับคุณย่าเธอถูก สอนให้ทำแต่อาหารไทยเท่านั้น

"งั้นเดี๋ยวผมสอนให้เอง มาเริ่มกันเลยแล้วกัน ผมบอกแล้วคุณ ทำนะ หยิบเนื้อออกมาก่อน" กวินภัทรสั่งแล้วค่อยๆ สอนให้หญิงสาว ทำไปตามขั้นตอน เขาเองที่ทำเป็นก็เพราะต้องทำกินเองอยู่บ่อยๆ ตอนไปเรียนที่เมืองนอกกับพี่ชาย โดยผลัดกันทำคนละวันตามอาหาร

ที่ตัวเองอยากกิน

หนักิซาพยกัหน้ารับคำที่ชายหนุ่มสอน ตาก็มองไปยังเนื้อในกระเพาะ การย่างเนื้อแต่ละด้านใช้เวลาเพียงครู่เดียว เนื่องจากในกระเพาะก็ถูกย้ายมาอยู่ในจานเป็นที่เรียบร้อย

"มีเดียมย่างแค่นี้เองหรอคะ" หญิงสาวถามพลางมองสติกในจาน

"ก็แค่นี้แหละ นานกว่านี้เนื้อจะแข็งซะเปล่าๆ เราช่วยกันยกไปที่โต๊ะเลยดีกว่า"

หญิงสาวพยักหน้าอย่างงงๆ เพราะปากเขาพูดว่าชอบอาหารฝรั่ง แต่เขากลับเดินไปหยิบซามมาตักแกงจืดผักกาดขาว กระทั่งมานั่งที่โต๊ะ เธอก็ยิ่งแปลกใจหนักขึ้นเมื่อเขาเลื่อนจานสติกให้เธอ

"ก็คุณไม่เคยกินไง จะได้ลองชิมดู"

"แล้วคุณกินล่ะคะ"

"ผมจะกินอาหารที่คุณทำเอง แลกกันไง" ชายหนุ่มบอกพลางเลื่อนจานปลาทอดมาตรงหน้าตัวเอง

"อ่า ค่ะ" หนักิซาว่าแล้วค่อยจับมีดมาหั่นเนื้อในจานอย่างช้าๆ

"บรรจงหันแบบนี้นี่กินหมดไหมเนี่ย คุณจะทำอะไรก็เข้าไปหมดเลยนะ ที่บ้านสอนมาแบบนี้หรอ" เขาว่าจะถามตั้งแต่กลางวันแล้ว เพราะดูเธอไม่ค่อยเหมือนผู้หญิงคนอื่นที่เคยรู้จัก

"หงส์อยู่กับคุณยามาตลอดนี่คะ ท่านอายุเยอะแล้ว เวลาจะเดินเหินหรือทานอาหารก็ไม่ค่อยคล่องแคล่วนัก อย่างเวลาทานอาหาร ท่านก็จะค่อยๆ เคี้ยวค่อยๆ กลืน แล้วหงส์ก็ถูกสอนมาด้วยว่าไม่ควรทานเสร็จก่อนผู้ใหญ่ หงส์ก็เลยติดนิสัยแบบนี้ทำอะไรก็ค่อยๆ ทำนะค่ะ"

"โอเคเข้าใจละ งั้นต่อไปเรามาทำอะไรที่สมอายุกันหน่อยดีกว่า อย่างเช่นทานอาหารแบบนี้ให้เสร็จภายในครึ่งชั่วโมง เอาล่ะ เริ่มได้"

กวิณภัทรมองนาฬิกาก่อนจะลงมือทานอาหารของตนเองต่อ

หนักิซายิ้มเพื่อนก่อนจะรีบหันสติกในจานเข้าปาก สำหรับเธอ

รสชาติแบบนี้ไม่ค่อยถูกปากนัก และพยายามคิดว่าคนที่ไม่ชอบอาหารไทยก็คงจะคิดเหมือนกัน แต่ชายหนุ่มกลับเติมข้าวถึงสามจานและให้เหตุผลว่าเสียดายของ จนเธอไม่รู้ว่าจะได้ใจได้หรือเปล่าที่เห็นเขากินทุกอย่างจนหมดเกลี้ยง

หลังจากอาบน้ำเสร็จหญิงสาวเดินไปสำรวจกลอนที่ประตูอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าล็อกเรียบร้อยแล้วเธอก็จึงเดินกลับมานั่งที่เตียง ประตูมุ้งลวดแบบเลื่อนที่เปิดไว้เมื่อตอนกลางวันถูกเปลี่ยนเป็นประตูกระจกในยามค่ำคืนเพื่อเปิดเครื่องปรับอากาศ เงามืดของต้นไม้ที่ไหวอยู่ภายนอก บอกให้รู้ว่าลมพัดแรง เจ้าของห้องนั่งมองอยู่ครู่เดียวก็ลุกไปรูดผ้า màn ปิดแล้วกลับมาล้มตัวลงนอน ก่อนจะหลับไปอย่างง่ายดายในเวลาต่อมา

นั้นทิวาพลิกศิระชะไปมาบนหมอนอย่างกระสับกระส่าย เธอเห็นตัวเองถูกพาตัวออกจากบ้านคุณย่าที่อาศัยมาตั้งแต่เด็ก เข้าไปสู่บ้านหลังใหญ่ของพ่อซึ่งเธอไม่คุ้นเคย และยังประหม่ากับสายตาของทุกคนที่มองมา แม่เลี้ยงมองเธอด้วยแววตาจางเกลียดจางซึ่งเปิดเผยส่วนพี่ชายอีกสองคนกวาดตามองเธอตั้งแต่หัวจรดปลายเท้าก่อนจะยิ้มให้กันเหมือนเธอเป็นตัวตลก หญิงสาวสะดุ้งสุดตัว ไม่ใช่เพราะภาพในฝันที่เธอโดนแม่เลี้ยงตบหน้าเท่านั้น แต่เพราะเสียงทุบประตูห้องจากชายหนุ่มที่อยู่ข้างนอกด้วย เธอจึงรีบขานรับพร้อมกับเดินไปเปิดไฟ หากยังไม่ยอมเปิดประตูให้เขาเข้ามา

"คุณกวีนี้มีอะไรไปล่าคะ"

"เปิดประตูหน่อย ผมมีเรื่องด่วนมาก"

หญิงสาวลึ้มเลอยู่ครู่หนึ่ง หากเมื่อเขาเคาะประตูเร่งมาอีก เธอจึงต้องเปิดประตูให้ "มีอะไรหรือคะ"

"คืนนี้ขอผมนอนด้วยคนนะ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)